

05 A 532

05

A

532

DIRECTORE SPIRITU SANCTO

I. DISPUTATIO

στωδολογική

eaque

I. GENERALIS

De

CAUSIS CONCILIO-

RUM EXTERNIS, EFFICIEN-

TE ET FINALI,

In Electorali ad Albim Academia,

proposita

AUTORE AC PRÆSIDE

JOHANNNE FÖRSTERO

SS. Th. D. & Prof. Ordinario

Respondente

M. JOHANNNE COTZIBUVIO

Magdeburgensi.

Ad diem 19. Septemb. horis locoque consuetis

WITTEBERGÆ,

Ex officina Iohan. Gormanni

ANNO M. DC. XII.

VIRIS

*Magnificis, Amplissimis, Consultissimis,
Prudentiâ, Iudicio & Consiliis
præstantissimis,*

Dn.

CONSULIBUS, SYN-
DICO, CAMERARIIS, SENATORI-
bus, & tribunis plebis inclu-
tæ ac celeberrimæ Reipub. Imperialis
& liberæ Veteris MAGDE-
BURGÆ,

*Dn. Mecœnatibus, Patronis ac Fautoribus
animitus oculitusq; colendis,*

Disputationem hanc ut debitæ
gratitudinis tesseram

*Dicat ac
Consecrat*

M. Ioannes Cotzibuvius Magdeb.

05 A 532

Εἰσὸς

Themation I.

Avides ὁ ἱεροψάλτης, quo titulo à *Basilio* insignitur, Psalmo III. generatim de omnibus in universum operibus Divinis disertè & exertè pronunciat, quòd sint *magnifica & gloriosa.*

II.

Idem sanè *speciatim* transferri & accommodari potest ad Concilia ritè ac legitime, in nomine DOMINI, congregata.

Concilio-
rum aucto-
ritas divi-
na.

III.

Hæc enim & ipsa DEUM autorem habent & Inventorem omnium primum atq; summum; id quod exemplo illius perpetui & longè augustissimi Synedrii in Palæstina abundè liquet.

Num. c. 11, 16. 25. Deut. 17, 8. & seq. 2. Paral. 19, 8. & seq. Ps. 122, 2. 3.

IV.

Ac proinde ejusmodi Concilia, juxta normam formamque Scripturæ instituta, verè sunt *non humane & naturali ratione excogitate originis: sed planè divina.*

V.

Et huc utiq; jure optimo referre licet *θεωήματα* à Bellarmino allata.

Mat. c. 18. Vbi fuerint duo aut tres congregati in nomine meo (συνηγμένοι) illic ego in medio eorum sum.

Act. c. 15. Visum est SPIRITUI SANCTO & nobis.

VI.

Quòd autem iste triarius & primipilus Sedis Antichristianæ *πρόμαχος*, isthæc Scripturæ Divinitus inspiratæ oracula, et-

A 2

iam

iam ad sua extendere audeat conventicula: id utiq; est *λίαν μέ-
γα τὸ ἐν ἀρχῇ αἴτημα.*

lib. 1. de Concil. c. 3.

VII.

Confirmandum enim non affirmandum modò erat Jesuitæ; ejusmodi Concilia, quale Tridentinum, & ejusdem corij quàm plurima, imò omnia, à Papa *καθ' ἑλγ-λύκω* congregata, fuisse legitima & in nomine DOMINI celebrata.

VIII.

Contrarium enim in aprico positum est, & tam clarum, quàm Sol, cum summo in meridie lucet.

IX.

Ἀγίαξις. Verum ut id ipsum adhuc elucescat clariùs, & Juventuti Theologicae innotescat plenius: *tres generales συζητήσεις, speciali, de quatuor Synodis Oecumenicis, πραγματεία,* præmittere allubescit.

X.

In prima & secunda causas Conciliorum discutere, inq; his eorum naturam & essentiam spectare fert animus; & quidem in hac præsentì causas Conciliorum *externas, efficientem & finalem: in proximè ab hac sequente causas eorundem internas, Materiam & finem,* contemplantur.

XI.

In tertiâ, duo ζητήματα facile classica quæq; reliquorum omnium quasi compendia, accuratiusculè ventilanda sumemus:

Num Concilia errare possint.

An Concilium sit supra Papam.

*Χάριν ᾧ δαχθ' Χρυσὲ τοῖς
ἡμοῖς πόνοις.*

Διέξοδος CAUSARUM CONCILIORUM,
ad naturam & essentiam eorum indagandam, directa.

XII.

Non minùs sapienter quàm eleganter dictum est à Philosopho, lib, 1, Post. Anal. c. 2.

*Ἐπίσταθ' ἢ οἰόμεθα ἕκαστον ἀπλῶς, ἀλλὰ μὴ τὸν
εὐφιστικὸν τρόπον, τὸν κατὰ συμβεβηκός, ὅταν τι τ'
αἰτί-*

αἰτία οἰώμεθα γινώσκειν δι' ἡν τὸ πραγματικόν, ὅτι ἐκείνη
αἰτία ὅστις καὶ μὴ ἐνδέχεται τὸ ἄλλως εἶναι.

Et iterum lib. 2. Phys. c. 3.

εἰδέναι ἢ ἔτι πρότερον οἰόμεθα ἕκαστον, πρὶν αὖ λαβόμεν
Διὰ τὴν, ὅτι ἕκαστον.

XIII.

Ut igitur sciamus quid sint Concilia, per causas utiq; eorum
natura & essentia nobis inquirenda venit.

XIV.

Et quia, secundum eundem chori Philosophorum Ducem,
τὰ ἐναντία ὁμοίωτα μάλιστα φαίνεται: κατ' ἀντιπαράθεσιν
vera Lutherianorum doctrinae ἴσιν hujusq; κατασκευῶν ubiq; priorē
loco: posteriori falsa Bellarmini opinionis ἀντίθεσιν, hujusq; κατα-
σκευῆς ἀνασκευῶν proponemus.

I. DE CAUSA EFFICIENTE.

Thesis veræ doctrinae Lu-
therianorum.

XV.

Efficientis appellatione, in hac causâ, designantur personæ,
quibus jus vel potestas convocandi Synodum, jure divino, com-
petit.

XVI.

Quod ut distinctius & accuratius enucleetur: probè distin-
guendum est, inter statum Ecclesie Novi Testamenti, quæ olim Chri-
stiano Magistratu destituta: & statum Ecclesie, quæ postea hodieq;
Christiano Magistratu constituta.

XVII.

Christiano Magistratu destituta fuit Ecclesia N. T. usq; ad Con-
stantinum Magnum, qui Christianam religionem amplexus circi-
ter A. C. 312.

XVIII.

Hoc ante tempus Synodos convocarunt Episcopi quivis,
nulla Romano Præsidi præ aliis relicta ὑπεροχῇ aut πρωτεία,
imitati exemplum Apostolorum, de quo Act. c. 15.

A 3

Surre

Surrexerunt autem quidam de factione Phariseorum, qui crederant disentes, quod oporteret circumcidere eos, ac precipere, ne servarent legem Mosi. Conveneruntque Apostoli ac presbyteri ut despicerent de hoc negotio.

XIX.

Christiano Magistratu constituta est Ecclesia ab illo Constantini Magni tempore, hodieque constituta apud nos in Romano Imperio floret.

XX.

Quo Ecclesiae statu duplex causarum efficientium genus concurrit: Vnum causarum Principalium: alterum Adjuvantium.

XXI.

Causas Principales esse statuimus Magistratus, qui vel Supremus: vel Inferiores.

XXII.

Supremus Magistratus est Romanus Imperator, de quo verissime verus DEI Propheta Lutherus, in loco à Jesuita allegato, Tomo, videlicet, VII. libro de Conciliis, ubi dicit:

Ideo vocari Concilia universalia, quia ab Universali omnium Domino Imperatore cogebantur, lib. I. de Conciliis c. II.

XXIII.

Inferiores Magistratus sunt Principes, & alii in eminentiam constituti, quorum quisque, in suo gradu ac statu, Concilia particularia convocare potest; quemadmodum Imperator Synodum universalem sive Oecumenicam.

XXIV.

Causa Adjuvantes esse convenit, Episcopos sive antistites Ecclesiarum, qui in negotio isthoc religionem, adeoque officium & professionem ipsorum spectante, in consilium adhibendi sunt.

Κατασκευὴ Θεσεως Lutheranorum.

XXV.

Tria probantur as- E qua ἰσχυρῶς liquet, tria nobis confirmanda esse, de quibus singulis ordinè.

ferentis
membra.

I.

XXVI.

Primum est de supremo Magistratu, sive Romano Imperatore, cui soli jus & potestatem convocandi Synodum Oecumenicam competere: partim Exemplis: partim Rationibus irrefragabiliter demonstrare in proclivi est.

27. Exem-

XXVII.

Exempla partim in *Sacra*: partim in *Ecclesiastica* Historia literis annotata exant. 1. Per exempla.

XXVIII.

In *Sacra* Historia Veteris Testamenti passim legere licet, quod pii Reges non secularium duntaxat: sed Ecclesiasticorum etiam hominum Concilia indixerint, & coegerint.

Moses Deut. c. 31, 1. & seq.

Josua c. 23, 1. & c. 24, 1. & seq.

Davides 1. Paral. c. 13, 1. c. 16, 4. & seq. c. 24, 2.

Salomon 1. Reg. 8, 1.

Assa 2. Paral. 14, 3.

Josaphat 2. Paral. 17, 7.

Joas 2. Paral. 24, 5. & seq.

Ezechias 2. Paral. 30, 1. & seq.

Josias 2. Reg. 23, 1. & seq.

XXIX.

Quod si id facere licuit Regi unius provinciae, tum temporis, cum, ex Dei instituto, summi Pontificis, in negociis Ecclesiasticis aliisque, summa autoritas:

XXX.

Cur illud non multo magis competat universali totius Romani Imperii Monarchae, tempore Novi Testamenti, quo unicus & verus Pontifex Ecclesiae suae CHRISTUS nullum ei e mortalibus Pontificem praesse voluit, & praesertim hac tempestate, qua toti terrarum orbi innotuit: Papam Romanum purum & putum esse Antichristum?

XXXI.

Ex *Historia Ecclesiastica* liquet: Concilia, & praesertim illa quatuor Oecumenica, ab Imperatoribus Romanis omnia & singula fuisse convocata; id quod de unoquoque speciatim probatum dabimus, suo loco, in Disputationibus specialibus; ubi quoque Exceptiunculas Bellarmini frigidas & frivolas diluemus.

XXXII.

Jam pedem protollimus ad *Rationes*, quarum I, quod Jurisdictio, hujusque actus imperandi & convocandi, nemini Pastorum per se competunt, secundum illud πολυβούλητον CHRISTI Luc. c. 22, 25, 26.

34. 2. Quia

XXXIV.

2. Quia Magistratus est providere, ut verbum Dei purè ac sincerè tradatur, pax & tranquillitas in Ecclesia conservetur, hæreses & schismata quibus pax & tranquillitas ista turbatur: puritas doctrinæ vitiatur, ratione justâ tollantur. 1. Tim. 6. 2, 3.

XXXV.

Quam ad rem cum faciant etiam Concilia: palam est, quòd convocatio eorum Magistratui competat.

XXXVI.

3. Quia Magistratus auctoritati omnes Christiani tenentur obtemperare Rom. 6. 13, 1. 1. Pet. 2, 13. & 17.

XXXVII.

I. *Secundum*, quod nobis probandum, est de Magistratibus inferioribus, quorum quisq; idem juris in suo possidet territorio: quod Magistratus supremus sive Imperator Romanus in Universo Imperio.

XXXVIII.

Et proin sicut se habet Romanus Imperator ad Concilia Universalia: ita Magistratus inferiores se habent ad Concilia particularia.

XXXIX.

Quare dum jam modò evicimus: jus congregandi & indicendi Concilia Universalia competere Romano Imperatori: eadem operâ simul asseruimus, jus convocandi Concilia particularia penes Magistratus inferiores residere.

XL.

II. Superest tertium, de Episcopis & Ecclesiarum Antistitibus. Id verò itidem & Exemplis & Rationibus Scripturæ confirmatum imus.

XLI.

Exempla. Inter *Exempla*, duo in primis familiam ducunt. Unum in Veteri: alterum in Novo Testamento.

XLII.

In Veteri Testamento huc quadrat, quod Amarias Pontifex, jussu & consilio Josaphati, perpetuo illi Synedrio Hierosolymitano præstitutus.

2. Chron. 6. 19, 11,

XLIII.

In Novo autem Testamento huc collimat *πρεσβυτηριον* sive legatio Antiochenorum à Paulo ac Barnaba suscepta, celeriterq; obita.

Act. 6. 15, 2. 3. 4.

44. B R.

XLIV.

Et Rationibus militant 1. quòd scientiam & legem ex ore Sacer- 2. Rationes
dotis requirere jubemur Malach. c. 2.

XLV.

2. Quia Ministrorum Ecclesiæ est curare, ut *ἡ ἀποτύπωσις ὑπο-
κειμένων λόγων* facta recta custodiatur.

2. Tim. 1, 13. Tit. 1, 9.

Antithesis falsæ doctrinæ Romanensium,

XLVI.

Romanenses potestatem & jus cogendi Concilia soli Papæ
Romano in solidum vendicant; id quod eorum Præco Bellarmi-
mus pleno ore ebuccinat

lib. 1. de Conciliis. c. 12.

At de Concilio generali maxima controversia est; siquidem Catholici
munus convocandi Concilia generalia ad Romanum Pontificem
proprie pertinere volunt, sicut amen, ut possit etiam alius, Pontifice
consentiente, Concilium indicere, quin etiam satis sit, si in dictio-
nem factam, ipse postea ratam habeat & confirmet; at si nec ipse
indicat Concilium, nec aliquis alius de ejus mandato, vel consensu,
nec ipse saltem approbet indictionem: illud non Concilium: sed
Conciliabulum fore.

Ἀνασκευὴ κατὰσκευῆς ἀντιθέσεως Romanensium.

XLVII.

Argumenta, pro sua hac sententia, septem adducit, quorum
singulorum nervum incidi moræ & operæ precium fuerit.

Refutatur VII.

XLVIII.

I. Concilia debent congregari in nomine CHRISTI, id est, au-
toritate CHRISTI, Matth. c. 18, 20. quæ data Romanis Pontificibus
Iob. c. 21, 17.

Argumenta
Romanensium κατὰ-
σκευαστικά
καὶ ἄ.

XLIX.

Sed committitur petitio principii, in utroq; Scripturæ loco.

L.

Nam Matth. c. 18, 20. congregari in nomine CHRISTI, non
idem omnino est, quod congregari autoritate CHRISTI; siqui-
dem etiam Pseudoprophetæ, quibus cum CHRISTO nihil com-
mercii, hoc sensu, nomen DEI suis *ψευδοπροφητείαις* præten-
dunt, teste ipso Jesuitâ, dum illum ipsum locum, pro sua *ψευδε-
πίστεϊα*, allegat, Matt. c. 7, 22.

B

51. Sed

L I.

Sed phrasi ista Matth. c. 18, 20. propriè designatur vera in DEUM fiducia propter CHRISTUM.

L II.

In paragrapho enim proximè præcedenti agitur de gratiosâ precum exauditione, & mox κατ' αἰτιολογίαν subjicitur: Ubi ENIM duo vel tres congregati, &c.

L III.

Ut verò gratiosa precum exauditione nobis obtingat: requiritur fides in CHRISTUM, in quo omnes promissiones DEI sunt ita & Amen 2. Cor. I.

L IV.

Id quod DOMINUS ipse eâdem phrasi inculcat, (a) interprete Marco, Joh. c. 16, 23.

(a) Cap. 11, 24.

L V.

Ceterùm in illo Iohannis c. 21. verbo pascendi DOMINUS non concessit Petro, nedum Papæ, jus cogendi Concilia universalia, quod *dominii*: sed jus pascendi, id est, docendi, quod est *ministerii*, commune ceteris Apostolis cum Petro Matth. 28, 19. 20.

Bernhardus ad Eugenium Papam de Confid. lib. 25.

Forma Apostolica hæc est: dominatio interdicitur: indicitur ministratio. Et quod Petrus non habuit, dare non potuit: sed dedit successoribus, quod habebat non primatum: sed sollicitudinem Ecclesiarum.

L VI.

II. Papa potest omnes cogere. Id verò & falsum est & impium.

L VII.

Falsum, quia contrarium testatur & experientia & fides historica.

L VIII.

Experientia pro se loquitur: Fide historica patet: nullum potuisse Concilium universale cogi & celebrari, antequam esset Imperator Christianus.

L IX.

Impium, quia talis potestas omnes cogendi nullo jure competit Papæ: quin signum est Antichristi infallibile.

2. Thes. 6. 2, 4.

III. Sicut

III. Sicut provincialia à Metropolitanis : & nationalia à Patriarchis : ita generalia congregari par est à Romano Pontifice, qui & primus inter Patriarchas : & insuper totius Orbis Christiani Princeps Ecclesiasticus. III.

LXI.

R. Laborat hæc Ratio : 1. *petitione principii* : 2. *Ignoratio Elenchi*.

LXII.

Petitio principii est, quòd Papa sit Princeps Ecclesiasticus; imò ἀντίφασις ἐν ἀντικειμένῳ, arguente ipsomet (b) CHRISTO, & (c) Petro, quem pro primo Papa Papani venditant

(b) Luc. 6. 22, 25, 26. (c) 1. Pet. 6. 5, 3.

LXIII.

Ignoratio Elenchi est, quia plus inferri nequit, quàm Papam Romanum humano vel Pontificio potius jure, perinde ut ceteros Patriarchas, inter quos, (non ratione jurisdictionis : sed ordinis saltem) primus, posse indicere nationale Concilium ordinarium. Quid verò hoc ad scopum?

LXIV.

IV. In antiquissimo quodam canone statuitur, præter sententiam Romani Pontificis, non posse celebrari Concilia. IV.

LXV.

Respondeo. 1. per ἀρνησιν. Canon enim iste si Apostolicus, uti contendit Jesuita : haberetur utiq; vel in Scriptis Apostolicis : vel inter Canones, qui Apostolis vulgò tribui solent : Sed neq; hic neq; ibi extat : imò planè contrarium (d) utrobique habetur.

(d) 1. Petr. 6. 5, 3. 1. Tim. 6. 5, 1. Canon. 35.

LXVI.

2. Per παρεμολογίαν. Licet enim ponatur Canonem esse Apostolicum : plus tamen ex eo evinci nequit : quam debere Pontificem Romanum, perinde ut ceteros Episcopos, Conciliis interesse, & ἐκκλησίας κανονίζειν, id est, operam suam conferre ad Canones ex verbo Dei Ecclesiis præscribendos; quod iterum ἀπεργασκοπον.

LXVII.

V. Dioscorus jussus fuit in Concilio Chalcedonenfi non sedere inter Episcopos, quòd Synodum fecisset absq; autoritate Romani Pontificis, Cui habetur simile quid in VII. Concilio generali. V.

B 2

68. Re-

LXVIII.

Respondeo de *utroq;* Concilio. In illo Dioscoro sessio inter Episcopos interdicta fuit, non simpliciter, ideò quòd Synodum convocare ausus absq; auctoritate Romani Pontificis: Sed quia, ut *reus*, non uno nomine accusatus, & cui proinde inter iudices locus minimè concedendus, sicut cernere est *Tom. I. Concil. p. 741, 745.*

LXIX.

Addè quòd verba à Jesuita ex Actis illius Concilii allegata: non decreto quodam inibi approbata: sed à legato Pontificis Romani Lucentio nudè prolata.

LXX.

In hoc *εικονολατρεία* fuit sancita, quam eandem ob causam illud meritò censendum Antichristianum, ne dicam quòd ei interfuerunt ii, qui ex Pontificis partibus toti stabant, adversus Leonem Imperatorem, idolorum hostem acerrimum.

LXXI.

VI. In Concilio Romano IV. sub Symmacho, responderunt Episcopi omnes: à Papa non à Rege, debuisse convocari Synodum.

LXXII.

Respondeo *bifariam I. per negationem consequentia*, siquidem testimonium illud suspectæ veritatis, propterea quòd Episcopi isti adulatores Symmachi Papæ noluerint Regi Theodorico aliquid juris in se concedere.

LXXIII.

2. *Per inversionem.* Quia enim Concilium illud convocatum à Rege Theodorico: vel hinc planum evadit: spectare id ad Magistratûs Politicos.

LXXIV.

VII. Multi Pontifices, & Canones id testantur. Ergo.

LXXV.

Est in hac collectione duplex Paralogismus. *Vnus* testimoni planè illegitimi, in propria nempe causa, in qua nemo potest esse testis.

LXXVI.

Alter *επερρητήσεως* vel testimoni impertinentis. Id enim saltem ex testimoniis illis elici potest: Pontifices *de facto* sibi jus convocandi Synodos arrogasse: Hic verò non *de facto*: sed *de jure* disputatur.

Quæ Jesuita de Valentiniano Imperatore isthuc inspergit; quòd rogatus ab Episcopis, ut Synodum eis convocare permitteret, responderit: *Mibi fas non est talia perscrutari: causæ ejus non patrocinantur: sed adversantur.*

LXXVIII.

Hoc ipso enim factò Episcopi illi propalam testati sunt, negotium illud ad Imperatorem & non ad Papam pertinere. Aliàs non Imperatorem: Sed Papam eo nomine adiissent.

Et tantum de Causa efficiente.

DE CAUSA FINALI.

Thesis veræ doctrinæ Lutheranorum.

LXXIX.

Causa finalis Conciliorum coincidit cum eorundem utilitatè, quæ multiplex, cujus gratia etiam Divinâ autoritate in Veteri olim Testamento instituta sunt, & eorum quædam in Novo etiam ab Apostolis celebrata.

Act. c. 1. c. 6. c. 15.

LXXX.

Non tamen propterea simpliciter & absolutè ea sunt necessaria, adeò, ut Ecclesia illis omnino carere nequeat.

Κατὰ συνένη thesews Lutheranorum.

LXXXI.

Quòd utilitatem habeant suam, ex institutione Divinâ, indubitato liquet. Quicquid enim à DEO ordinatum: id utile & fructuosum sit necessum est *Sir. c. 43. 26.*

LXXXII.

Quòd autem Concilia non absolutè necessaria sint, geminâ demonstramus ratione *απαγωγὴν εἰς τὸ ἀδυνάτου* hunc in modum: *Gemina ratio.*

Si Concilia absolutè forent necessaria: consequens foret: majorem esse autoritatem Conciliorum, quàm Scripturæ.

Sed consequens est absurdum.

Ergo & antecedens.

B. 3.

83. Ratio.

LXXXIII.

Ratio τῆς ἀπολυσθείας in Copulato manifesta est. Argueretur enim Scriptura quasi non sufficeret, hæresibus solidè refellendis, nisi, in supplementum quasi, accederet autoritas Conciliorum.

LXXXIV.

Absurditatem Consequentis evincit praxis Ecclesiæ N. T. in qua, primis trecentis annis, nulla Oecumenica Synodus celebrata: & tamen nihilominus plures hæretici à CHRISTO, Apostolis, & Patri- bus, absq; ullâ ullius Concilii autoritate, ex sola saltem Scripturâ, confutati & repressi fuerunt potentissimè.

- v. g. Pharisei ac Saducei Ioh. 6. 5. 6. 8. 6. 12. Matth. 22.
- Hymenæus & Alexander 1. Tim. 1, 20.
- Phygellus & Hermogenes 2. Tim. 1, 15.
- Philetus 2. Tim. 2, 17. &c.

LXXXV.

2. Ηαc συλλογῆ ἐν τῷ ὁμοιωθῆναι: Si Concilia absolutè forent necessaria:

CHRISTUS utiq; earum celebrationem seridè imperasset.

Atqui de hac re ne unicum quidem jota; sive in Evangelica: sive Apo- stolica Novi Testamenti Scriptura

Ergo,

LXXXVI.

Nervus connexi solidus est, dependetq; ab axiomatico Theolo- gico, quo, in rebus fidem ac religionem spectantibus, ea censentur factu & observatu necessaria, quæ divinitus mandata.

LXXXVII.

Assumptum per se patet. Nullum enim de Conciliis in Novo Testamento mandatum: Contrà passim in Ulriusq; Instrumenti li- bris amandamur ad Scripturam.

Esa. 6. 8, 20. Ioh. 6. 5, 39. Matth. 6. 22, 29.

Antithesis falsæ opinionis Romanensium.

LXXXVIII.

Quid Curia Romana, ejusq; rabula Bellarminus? Sic ipse lib. I. de Conciliis c. II.

Quamvis autem generalia Concilia, non sint absolute necessaria: tamen Concilia aliqua, sive generalia, sive particularia sint, omnino ne- cessaria

cessaria esse ad bonam Ecclesie gubernationem, vix in questionem
revocari posse dubito.

Ἀνασκευὴ Κατασκευῆς antitheseos Romanensium.

LXXIX.

Affirmatum istud probat, ex eo, quòd Concilia ordinaria
media, quibus (e) scandala & (f) hæreses, quas venire & esse
oporteat, tolli & damnari possint.

(e) Matth. c. 18. (f) I. Cor. II.

XC.

Quod ut ulterius astruat, fulcra affert quintuplicia, quorum
1. Promissio CHRISTI Matth. 18. Vbi tres, &c.

XC I.

Sed plus inde elici nequit, quàm quosvis conventus, etiam
duorum vel trium, in nomine CHRISTI institutos, posse sibi pol-
liceri præsentiam ipsius gratiosam.

XC II.

2. Factum Apostolorum Act. c. 15. qui certè non ideò convenerunt,
Hierosolymis, ut demum controversiam de observatione legis
definirent, sicut Jesuita quidem fingit. Jamdudum enim veram
ea de re doctrinam constanter tradiderant. Sed alias ob causas, quæ
literis annotatæ.

Act. 15, & ad Gal. c. 2.

XC III.

3. Consuetudo Ecclesie, cujus contrarium paulò antè ostendimus.

XC IV.

4. Autoritas Patrum, & præsertim Cypriani, è cujus tamen te-
stimonio nihil ampliùs constat, quàm causas incidisse graves, ob
quas necessum habuerit congregare Concilium particulare. Quid
verò hoc πρὸς ναῦλον?

XC V.

5. Prefatio Concilii Toletani XI. qua quidem commendatur
Conciliorum utilitas, & ab hac dependens eorundem aliqualis
necessitas: non autem necessitas absoluta, quasi scandala & hære-
ses aliis mediis & remediis tolli & damnari nequeant.

Tom. II. Concil. p. 263. Col. I.

96. Utq.

Utiq; vanitas Jesuitæ hac etiam parte in oculos incurrat evi-
dentiùs: Colophonis loco adscribimus istum præfationis, quò di-
gitum intendit Jesuita, paragraphum:

*Hinc cernentibus, quomodo Babylonica confusionis, olla successa nunc
tempora averteret Conciliorum, nunc sacerdos Domini de resolutis
moribus irretiret: Purpurata enim meretricis sequebantur incita-
menta, quia Ecclesiastici conventus non aderat disciplina, nec erat,
qui errantium corrigeret partes, cum sermo divinus haberetur exo-
sus. Et quia non erat adunatorum pontificum ulla præce-
ptio, crescebat immunis vita
deteriorum.*

05 A 532

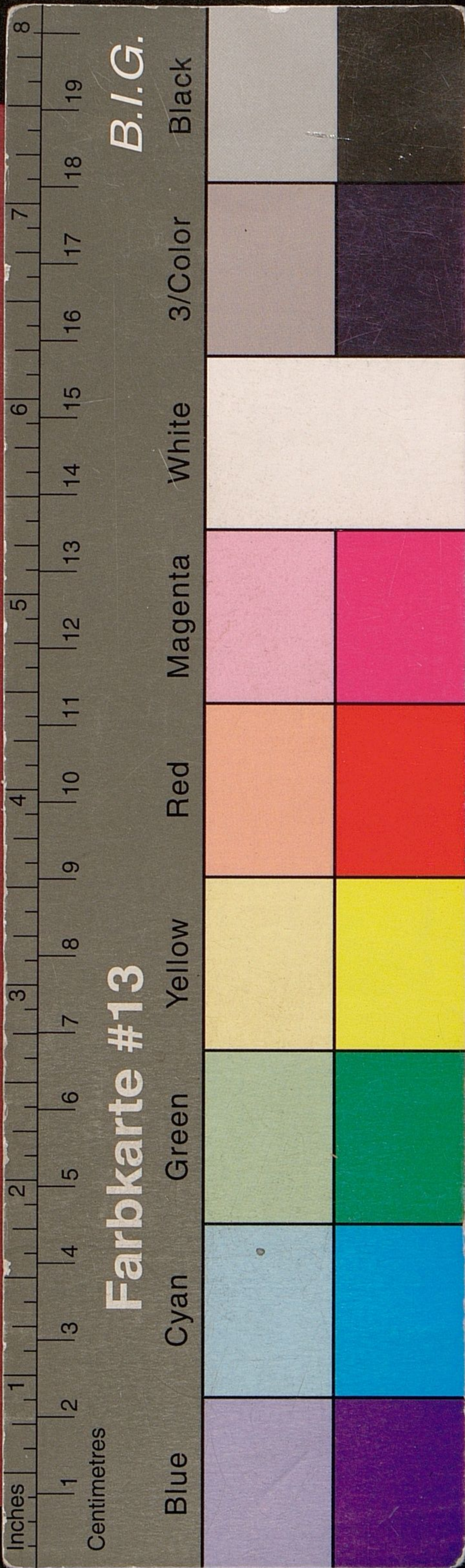
ULB Halle 3
004 209 230

WD 17

DIRECTORE SPIRITU SANCTO
I. DISPUTATIO
συνολογική
εαυτε
I. GENERALIS
De
CAUSIS CONCILIO-
RUM EXTERNIS, EFFICIEN-
TE ET FINALI,
In Electorali ad Albim Academia,
proposita
AUTORE AC PRÆSIDE
JOHANNЕ FÖRSTERO
SS. Th. D. & Prof. Ordinario
Respondente
M. JOHANNЕ COTZIBUVIO
Magdeburgensi.
Ad diem 19. Septemb. horis locoq̄ consuetis
VVITTEBERGÆ,
Ex officina Iohan. Gormanni
ANNO M. DC. XII.